

REPUBLIKA
VISOKI UPRAVNI SUD
ZA
Frank

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	10.6.2020. 9:15:39	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/19-01/09	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-20-3	apis	0

Poslovni broj: UsII-390/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Biserke Špoljar, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojeg zastupa [redacted] dipl. iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Vukovara, Vukovar, Dr. Franje Tuđmana 1, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 13. veljače 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje djelomičnog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/18-11/555, URBROJ: 376-10-18-10 od 3. kolovoza 2018.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba da zainteresiranoj osobi, Gradu Vukovaru, nadoknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude, dok se u preostalom dijelu zahtjev zainteresirane osobe odbija.

III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim djelomičnim rješenjem tuženika utvrđuje se da je Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog djelomičnog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Vukovara prema evidenciji Općinskog suda u Vukovaru, Zemljišnoknjižnog odjela Vukovar, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta br. 229/2018, 18.06.2018. (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI,

sastavni dio ovog rješenja (točka I. izreke rješenja); količinu i vrstu EKI iz točke I. ovog djelomičnog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu (točka II. izreke rješenja); utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. ovog djelomičnog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Vukovar ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Vukovar, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u člancima 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.) (točka III. izreke rješenja); utvrđuje se da Grad Vukovar ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog djelomičnog rješenja od 26. srpnja 2018. nadalje, odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Grada Vukovara ukoliko je ista nastupila nakon 26. srpnja 2018., prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Vukovar dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjige i katastra – javnoj aplikaciji (točka IV. izreke rješenja); obvezuje se HT u roku 8 dana od primitka ovog djelomičnog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz točaka I., II. i III. ovog djelomičnog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni, dostaviti HAKOM-u i Gradu Vukovaru. (točka V. izreke rješenja); obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka ovog djelomičnog rješenja platiti Gradu Vukovaru naknadu za pravo puta iz ovog djelomičnog rješenja za prvu godinu. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena (točka VI. izreke rješenja); obvezuje se Grad Vukovar omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz točke I. ovog djelomičnog rješenja (točka VII. izreke rješenja).

Osporeno rješenje tužitelj pobija tužbom zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi navodi kao bitno da je sa Gradom Vukovarom sklopi 10. lipnja 2009. godine ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama kojim je utvrđeno korištenje nekretnina u vlasništvu Grada Vukovara osnivanjem posebnog stvarnog prava – služnosti u korist tužitelja kao ovlaštenika. Dana 7. svibnja 2018. godine Grad se obratio tuženiku radi pokretanja postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu Grada te utvrđivanja naknade za pravo puta. Na temelju tog zahtjeva tuženik je pokrenuo postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta pogrešno polazeći od pretpostavke da Grad i tužitelj nemaju regulirane odnose te je dana 9. svibnja 2018. donio zaključak kojim je tužitelju naložio niz obveza, nakon čega je Grad dopisom od 12. srpnja 2018. godine uputio otkaz navedenog ugovora, koji otkaz tužitelj osporava u cijelosti. Ističe da tuženik pogrešno zaključuje kako ugovor sklopljen između Grada Vukovara i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke te upućuje na odredbu članka 8. stavka 4. Pravilnika. Prema Pravilniku do obveze plaćanja naknade dolazi samo u slučaju ukoliko ne postoji uređen ugovorni odnos. Tužitelj osporava da bi ugovor prestao otkazom u smislu izjave općine u otkazu ugovora od 18. srpnja 2018. godine. Smatra da tuženik pogrešno zaključuje da je otkaz valjan, upućujući pri tome na odredbu članka 112. Zakona o obveznim odnosima. Smatra da je tuženik propustio raspraviti pravnu prirodu ugovora vezano za okolnost radi li se uopće o ugovoru koji može prestati otkazom. Pri tome upućuje na odredbe članka 240. Zakona o vlasništvu, kao i odredbe članka 301. u vezi s člankom 279. stavkom 3. Zakona o obveznim odnosima vezanih za raskidni uvjet. Smatra da prema pravnoj prirodi ugovor čije je trajanje vezano s potrebom za korištenje služnosti koja potreba

nepobitno postoji dokle god je EKI u funkciji zbog koje je izgrađena, predstavlja ugovor čije trajanje i učinci prestaju važiti nakon isteka određenog roka, odnosno uvjeta u smislu odredbe članka 301. u vezi s člankom 297. stavkom 3. Zakona o obveznim odnosima. Kod ugovora sklopljenih pod završnim rokom ili odgovornim uvjetom niti jedna stranka nema pravo jednostranog otkazivanja ugovora bez obzira radi li se o pravilima stvarnog ili obveznog prava. Smatra da otkaz nije propisan zakonom kao način prestanka služnosti, ali je propisan prestanak služnosti istekom roka i ispunjenjem raskidnog uvjeta. Vremensko trajanje ugovora izričito je određeno člankom 8. stavkom 1. Ugovora i to „sve dok traje potreba za korištenjem služnosti“. Također navodi da sama priroda uspostavljenog odnosa ne dopušta jednostrani otkaz ugovora.

Slijedom navedenog predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev tužitelja na način da utvrdi da je neosnovan otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od dana 10. lipnja 2009. te je na snazi ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od dana 10. lipnja 2009. godine i da poništi djelomično rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 3. kolovoza 2008., KLASA: UP/I-344-03/18-11/555, URBROJ: 376-10-18-10.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se tvrdnja tužitelja zasniva na potpuno pogrešnom pravnom stajalištu kako ugovor na neodređeno vrijeme ne može prestati sukladno pravilima obveznog prava. U osporavanom rješenju je obrazloženo da je Grad otkazao ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama sklopljen 10. lipnja 2009. godine između Grada i tužitelja otkazom ugovora od 12. srpnja 2018. koji je uručen tužitelju 18. srpnja 2018. te se od 26. srpnja 2018. Grad ne smatra vezanim navedenim ugovorom. Tužitelj tijekom postupka nije osporio otkaz. Nadalje, navodi da su člankom 4. Ugovora stranke ugovorile da se pravo služnosti daje na neodređeno vrijeme. Ugovor je otkazan pozivom na članak 212. stavak 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima. Dakle, tuženik je utvrdio da je ugovor među strankama otkazan te ne obvezuje ugovorne strane od kada je tužitelj obavezan plaćati naknadu za pravo puta. U odnosu na navode tužitelja kako je podmirio naknadu za cijelu 2018. godinu pa tako i za period od 26. srpnja do 31. prosinca 2018. za koji period sada prema osporavanom rješenju Gradu mora platiti naknadu i naknadu za pravo puta, tuženik dostavlja dokaz iz kojeg je vidljivo da je u postupku izvršenja osporenog rješenja tužitelj izvršio prijeboj plaćenog iznosa po ugovoru o služnosti s naknadom za pravo puta (izjava o prijeboju od 20. kolovoza 2018.).

Iz navedenih razloga tuženik smatra da su tužbeni navodi kako ugovor nije prestao otkazom neosnovani, pa predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu prigovara pravodobnosti tužbe. Navodi da je zadnji dan roka istekao 6. rujna 2018. godine da je tužba zaprimljena na sudu 7. rujna 2018.

Podredno, opreza radi, u cijelosti osporava sve navode iz tužbe. Smatra da je pobijano rješenje zakonito i stoga predlaže da sud prije svega rješenjem odbaci tužbu tužitelja radi nepravodobnosti, a podredno da odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Nije sporno u ovoj upravnoj stvari da je tužitelj osporeno rješenje zaprimio 7. kolovoza 2018. godine, da je rok za podnošenje tužbe isticao 6. rujna 2018., a da je tužba zaprimljena na sudu 7. rujna 2018. Međutim, uvidom u preporučenu pismovnu pošiljku ERC 85265568 5 HR, utvrđeno je da je predmetna pošiljka, odnosno, tužba predana pošti preporučeno 5. rujna 2018. godine.

Prema odredbi članka 25. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS) kad je tužba upućena poštom

preporučeno ili predana ovlaštenom pružatelju poštanskih usluga dan predaje pošti, odnosno ovlaštenom pružatelju poštanskih usluga smatra se danom predaje sudu.

Dakle, budući da je predmetna tužba predana pošti preporučeno 5. kolovoza 2018. godine, to je ista u smislu citirane odredbe ZUS-a pravodobna, bez obzira što je na sudu zaprimljena 7. kolovoza 2018, pa stoga nije osnovan prigovor zainteresirane osobe da je tužba nepravodobna.

Odredbom članka 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. - dalje: ZEK) uređeno je korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta te je stavkom 1. toga članka Zakona propisano da se smatra da infrastrukturni operator ima pravo puta ako je izgradio elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovog Zakona, uz ispunjavanje bilo kojeg od sljedećih uvjeta, i to da posjeduje uporabnu dozvolu izdanu na svoje ime ili na ime svojih univerzalnih ili pojedinačnih pravnih prednika, da se koristi elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom i drugom povezanom opremom bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra ili vlasnikom nekretnine na kojoj je izgrađena ta infrastruktura, u razdoblju od najmanje tri godine od početka njezina korištenja, u kojem slučaju tuženik izdaje potvrdu o pravu puta u skladu s Pravilnikom iz članka 29. stavka 1. toga Zakona (stavak 2.)

Prema stavku 4. citiranog članka ZEK-a operator je obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta. Odredbom stavka 6. citiranog članka ZEK-a propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba u smislu navedene odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a ponijela zahtjev koji je tuženik zaprimio 7. svibnja 2018. godine. U tijeku postupka zainteresirana osoba je tuženiku dostavila ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama sklopljen sa HT-om 10. lipnja 2009. godine, otkaz ugovora, KLASA: 944-01/09-01/02, URBROJ: 2196/01-02-18-33 od 12. srpnja 2018. godine te potvrdu o uručenju navedenog otkaza tužitelju.

Prema odredbi članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.) HAKOM će za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1., te visinu godišnje naknade za pravo puta.

Tužitelj smatra da nije u obvezi plaćati naknadu za pravo puta, iz razloga jer sa zainteresiranom osobom ima sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti kojim su stranke regulirale predmetnu naknadu mimo instituta prava puta u smislu naprijed navedene odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a. Također smatra da se predmetni ugovor nije mogao otkazati jednostrano izjavnom o otkazu ugovora zbog čega u ovom postupku treba utvrditi valjanost otkaza tog ugovora.

Međutim, u konkretnom slučaju radi se o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine u kojem postupku se utvrđuje i obveza infrastrukturnom operatoru na plaćanje naknade za pravo puta, a ne o postupku kakvog ima u vidu odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika, prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini

postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, dakle, postojanje ugovora je uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta o čemu se ovdje ne radi.

Prema ocjeni ovog suda u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta u okolnostima konkretnog slučaja sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku. Stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženik pogrešno zaključio da ugovor o služnosti više ne proizvodi pravne učinke, budući da spisu predmeta prileži dokaz o otkazu navedenog ugovora.

Slijedom navedenog, valjalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presudi kao pod točkom I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke presude) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tarifnog broja 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu uvećan za PDV u ukupnom iznosu od 3.250,00 kn, dok je sa preostalim iznosom zainteresirana osoba odbijena.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) utemeljena je na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 13. veljače 2020.

Predsjednica vijeća:
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašten službenik

